

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 965

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 decembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 564 din 19 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 355 din Codul de procedură civilă	2–3
Decizia nr. 605 din 28 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	3–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.442. — Ordin al directorului general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 3 unități administrativ-teritoriale din județul Ialomița	7–10
1.839. — Ordin al ministrului muncii și justiției sociale privind pregătirea profesională specifică în domeniul inspecției sociale, precum și activitatea de supervizare profesională a inspectorilor sociali	11–12
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 68 din 2 octombrie 2017 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 564****din 19 septembrie 2017****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 355 din Codul de procedură civilă**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Andreea Costin	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 355 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Arvunescu în Dosarul nr. 194/109/2015 al Judecătoriei Pitești — Secția civilă și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 315D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Magistratul-asistent referă asupra faptului că dosarul de află la al doilea termen de judecată. La primul termen de judecată din 27 iunie 2017, constatându-se că procedura de citare cu autorul excepției de neconstituționalitate nu a fost legal îndeplinită, s-a dispus acordarea unui nou termen de judecată pentru 19 septembrie 2017. Pentru acest termen, la dosarul cauzei, în ceea ce privește procedura de citare cu autorul excepției de neconstituționalitate la adresa din Franța, indicată în citativ, a fost restituită citația cu mențiunea „avizat și neridicat”.

3. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că procedura de citare a fost legal îndeplinită, efectuându-se demersurile necesare în acest sens.

4. Curtea, având în vedere dispozițiile art. 155 alin. (1) pct. 13 și art. 156 din Codul de procedură civilă, precum și pe cele ale art. 14 din Legea nr. 47/1992, apreciază că procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, având în vedere jurisprudența Curții Constituționale în această materie, prin care s-a constatat constituționalitatea dispozițiilor legale criticate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 28 noiembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 194/109/2015, **Judecătoria Pitești — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 355 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Adrian Arvunescu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri de rezoluțiune a unui contract de asistență juridică.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că interpretarea dată textului de lege criticat

potrivit căreia avocatul nu răspunde personal la interogatoriu este neconstituțională, deoarece instituie privilegiu pentru avocați, discriminând, în special, părțile nereprezentate care se află în proces cu aceștia.

8. **Judecătoria Pitești — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Opțiunea de reglementare a legiuitorului este în deplină conformitate cu dispozițiile constituționale invocate.

11. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl reprezintă dispozițiile art. 355, cu denumirea marginală *Luarea interogatoriului persoanelor juridice*, din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut: „(1) *Statul și celelalte persoane juridice de drept public, precum și persoanele juridice de drept privat vor răspunde în scris la interogatoriul ce li se va comunica în prealabil, în condițiile prevăzute la art. 194 lit. e).*

(2) *Se exceptează societățile de persoane, ai căror asociați cu drept de reprezentare vor fi citați personal la interogatoriu.”*

15. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 16 privind egalitatea în drepturi, art. 21 privind accesul liber la justiție și art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că autorul acesteia apreciază că dispozițiile legale criticate nu sunt incidente în litigiul dedus judecății, având în vedere că partea chemată la interogatoriu este persoană fizică autorizată. Prin urmare, solicită constatarea neconstituționalității dispozițiilor art. 355 din Codul de procedură civilă, având în vedere interpretarea instanței de judecată potrivit căreia cabinetul individual de avocatură răspunde în scris la interogatoriu.

17. Cu alte cuvinte, autorul excepției de neconstituționalitate este nemulțumit de faptul că instanța, având în vedere și o decizie de speță a Înaltei Curți de Casație și Justiție [Decizia nr. 1.072*) din 31 martie 2009 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială] prin care s-a reținut, printre altele, că persoana fizică autorizată are un statut de entitate juridică și un patrimoniu distincte de cele ale persoanei fizice și că răspunde pentru obligațiile sale cu patrimoniul de afecțiune — dacă acesta a fost constituit — și în completare cu întreg patrimoniul, a asimilat persoana fizică autorizată persoanelor juridice și nu a chemat avocatul să răspundă personal la interogatoriu.

18. Prin urmare, Curtea apreciază că aspectele învederate de autorul excepției de neconstituționalitate privesc modalitatea de aplicare și interpretare a legii de către instanța de fond, solicitarea autorului excepției de a constata neconstituționalitatea unei interpretări date de o anumită

instanță judecătorească prevederilor art. 355 din Codul de procedură civilă excedând controlului de constituționalitate. Potrivit prevederilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, Curtea asigură controlul de constituționalitate a legilor, a ordonanțelor Guvernului, a tratatelor internaționale și a regulamentelor Parlamentului, prin raportare la dispozițiile și principiile Constituției. Așadar, nu intră sub incidența controlului de constituționalitate exercitat de Curte aplicarea și interpretarea legii, acestea fiind de resortul exclusiv al instanței de judecată care judecă fondul cauzei, precum și, eventual, al instanțelor de control judiciar, astfel cum rezultă din prevederile coroborate ale art. 126 alin. (1) și (3) din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 504 din 7 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 941 din 22 decembrie 2014, paragraful 14).

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 355 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Adrian Arvunescu în Dosarul nr. 194/109/2015 al Judecătorei Pitești — Secția civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Pitești — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

*) Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția comercială nr. 1.072 nu a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 605

din 28 septembrie 2017

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. II pct. 109
din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea
Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală,
precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Guvernului nr. 109/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară”, excepție ridicată de Petrișor Cătălin Catrinioiu în Dosarul nr. 878/33/2016/a1 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.538D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Curtea dispune a se face apelul și în dosarele nr. 2.284D/2016 și nr. 2.285D/2016, având ca obiect excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. I pct. 109 din

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor „art. I pct. 109 din Ordonanța de urgență a

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016”, excepție ridicată de același autor în dosarele nr. 1.257/84/2016 și nr. 1.364/84/2016 ale Tribunalului Sălaj — Secția penală.

4. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor. Reprezentantul Ministerului Public, având în vedere dispozițiile art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, nu se opune conexării dosarelor. Curtea, având în vedere identitatea de obiect a cauzelor, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 2.284D/2016 și nr. 2.285D/2016 la Dosarul nr. 1.538D/2016, care a fost primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca inadmisibilă. Astfel, autorul excepției susține că este nemulțumit de faptul că legiuitorul a modificat natura hotărârilor împotriva cărora se poate exercita contestația în anulare. Or, această cale extraordinară de atac este exercitată cu privire la încheieri ce vizează legalitatea și temeinicia sesizării instanței, încuviințarea percheziției sau prin care s-a dispus asupra măsurii preventive. Așa fiind, în raport cu aceste cauze, textul legal criticat nu are legătură cu cauza, deoarece acele încheieri nu pot fi contestate cu contestație în anulare.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

7. Prin Încheierea din 3 august 2016, pronunțată în Dosarul nr. 878/33/2016/a1, **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. I pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară”.**

8. Prin Încheierea din 12 octombrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.257/84/2016, și Încheierea din 12 octombrie 2016 pronunțată în Dosarul nr. 1.364/84/2016, **Tribunalul Sălaj — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor „art. I pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016”.**

9. Excepția a fost ridicată de Petrișor Cătălin Catrinou în dosarele de mai sus având ca obiect soluționarea unor contestații în anulare formulate împotriva încheierilor penale având ca obiect propunere de arestare preventivă, încuviințare percheziție domiciliară și constatarea legalității și temeiniciei instanței de judecată.

10. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece Guvernul nu are posibilitatea de a emite ordonanțe de urgență în materia drepturilor fundamentale ori a drepturilor reglementate de Constituție și, prin urmare, nu poate restrânge sfera hotărârilor penale supuse căilor de atac, suprimând drepturile inculpatului edictate de către Parlament. Or, prin ordonanța de urgență criticată au fost modificate, prin restrângere, dispozițiile art. 426 lit. e) și f) din Codul de procedură penală, fiind diminuată sfera hotărârilor penale supuse căii de atac a contestației în anulare.

11. **Curtea de Apel Cluj — Secția penală și de minori și Tribunalul Sălaj — Secția penală** opinează că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece potrivit art. 129 din Constituție, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac în condițiile legii. Așa fiind, legiuitorul poate reglementa condițiile

de exercitare a căilor de atac sub aspectul categoriei hotărârilor judecătorești atacabile, cu condiția de a nu aduce atingere dreptului conferit părților de prima parte a textului. Dispozițiile criticate nu afectează dreptul de a declara calea de atac în discuție, deoarece contestația în anulare este o cale de atac extraordinară, ce poate fi exercitată doar în condiții procedurale mai stricte decât căile ordinare de atac, tocmai pentru respectarea principiului autorității de lucru judecat, caracteristic hotărârilor judecătorești definitive.

12. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

13. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Posibilitatea exercitării unei căi extraordinare de atac este recunoscută și prevăzută de lege numai în cazul hotărârilor care au, potrivit legii, căi de atac ordinare și în cazurile în care persoana interesată a uzat de acestea. În această concepție, contestația în anulare trebuie să aibă ca obiect numai greșeli de judecată din faza procesuală a apelului, care nu ar mai putea fi invocate într-o altă cale ordinară de atac. Doar în situații deosebite — precum cele aferente motivelor de la lit. b) și i) din art. 426 din Codul de procedură penală — posibilitatea exercitării contestației în anulare poate fi recunoscută și în alte cazuri.

14. De altfel, modul de reglementare a contestației în anulare reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica penală a statului, exprimată în marja de apreciere prevăzută de art. 61 alin. (1) din Constituție. Textul criticat constituie o aplicație în domeniul legii procesual penale a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, coroborate cu cele ale art. 129 care fac referire la „*condițiile legii*” în reglementarea constituțională a căilor de atac. În acest sens, adoptarea de către legiuitor, alături de cele două căi ordinare de atac (judecata în primă instanță și apelul), a căilor extraordinare de atac echivalează cu asigurarea unor garanții procesuale suplimentare în scopul aflării adevărului, principiu al aplicării legii procesual penale prevăzut în art. 5 din Codul de procedură penală.

15. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, textul legal criticat stabilește că se poate face contestație în anulare împotriva hotărârilor penale definitive pronunțate în apel în situațiile expres prevăzute de lege. În scopul asigurării celerității procesului penal, prin noul Cod de procedură penală, legiuitorul a sporit garanțiile procesuale asigurate în faza urmăririi penale și a judecării în primă instanță și a prevăzut o singură cale ordinară de atac, respectiv apelul.

16. Astfel, competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revine legiuitorului, fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2). Ca atare, prevederile legale criticate reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica penală a statului, necontravenind dispozițiilor constituționale și celor europene invocate.

17. Prin Decizia nr. 623 din 8 octombrie 2015, Curtea Constituțională a reținut că această cale extraordinară de atac, contestația în anulare, vizează hotărâri judecătorești definitive și se promovează în condiții procedurale mult mai stricte decât căile ordinare de atac (cât privește titularii, termenul de introducere, cazurile de contestație în anulare, motivele aduse în sprijinul acestora, dovezile în susținerea lor), tocmai în considerarea caracterului aparte indus de legiuitor pentru această instituție juridică, datorat aspectului că prin aceasta se tinde la înlăturarea autorității de lucru judecat pentru o hotărâre penală definitivă și care își produce efecte.

18. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

19. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

20. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare din Dosarul nr. 1.538D/2016, prevederile „art. I pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 109/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară” iar, potrivit dispozitivului încheierii de sesizare din dosarele nr. 2.284D/2016 și nr. 2.285D/2016, prevederile „art. I pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016”. În realitate, obiect al excepției îl constituie prevederile art. II pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 389 din 23 mai 2016, și au următorul conținut:

„*Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 5 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]*”

109. *La articolul 426, literele c)—h) se modifică și vor avea următorul cuprins:*

„*c) când hotărârea din apel a fost pronunțată de alt complet decât cel care a luat parte la dezbaterile pe fond a procesului;*

d) când instanța de apel nu a fost compusă potrivit legii ori a existat un caz de incompatibilitate;

e) când judecata în apel a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului, când aceasta era obligatorie, potrivit legii;

f) când judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie, potrivit legii;

g) când ședința de judecată în apel nu a fost publică, în afară de cazurile când legea prevede altfel;

h) când instanța de apel nu a procedat la audierea inculpatului prezent, dacă audierea era legal posibilă;”

21. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 — *Statul român* și art. 115 alin. (6) referitor la domeniul în care pot fi adoptate ordonanțele de urgență, precum și dispozițiile art. 6 paragrafele 1 și 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la dreptul la un proces echitabil și la drepturile oricărui acuzat.

22. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile legale criticate vizează cazurile de contestație în anulare. Autorul excepției critică aceste prevederi întrucât, spre deosebire de reglementarea anterioară, sunt mai restrictive, limitând situațiile prevăzute de art. 426 alin. (1) lit. e) și f) din Codul de procedură penală, astfel cum au fost modificate prin art. II pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, numai la judecata în apel.

23. Așa cum rezultă din chiar denumirea marginală a acestor prevederi, legiuitorul, în virtutea competenței sale constituționale, a stabilit în mod limitativ cazurile în care poate fi introdusă calea extraordinară de atac a contestației în anulare. Aceasta întrucât, dată fiind configurația și filosofia noului Cod de procedură penală, căi ordinare de atac sunt numai apelul și contestația. Contestația în anulare este o cale de atac de retractare, instituită în scopul înlăturării erorilor de procedură în legătură cu exercitarea drepturilor procesuale ale părților sau ale persoanei vătămate ori a celor referitoare la instanța de judecată. Prin reglementarea strictă a acestor erori se urmărește, pe de o parte, respectarea autorității de lucru judecat a hotărârii definitive, iar, pe de altă parte, respectarea securității raporturilor juridice stabilite prin hotărâri definitive (principiu care interzice rejudecarea unor aspecte avute deja în vedere de instanțele de judecată cu prilejul fondului, al apelului sau al contestației).

24. Curtea reține că, potrivit art. 363 alin. (1) din Codul de procedură penală, prezența procurorului este obligatorie în toate cazurile. Tot astfel, potrivit art. 364 din Codul de procedură penală, prezența inculpatului este obligatorie în cazul în care acesta este privat de libertate, cu excepția situației în care inculpatul a solicitat judecata în lipsă. Așa fiind, prin modificările aduse art. 426 din Codul de procedură penală de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016, legiuitorul a limitat cazul de contestație în anulare la situația în care judecata **în apel** a avut loc fără participarea procurorului sau a inculpatului când aceasta era obligatorie, deoarece, în măsura în care la fond s-ar fi întâmplat acest lucru, partea interesată avea posibilitatea să invoce această neregularitate cu prilejul judecării apelului.

25. Urmând aceeași logică de reglementare, se poate face contestație în anulare când judecata în apel a avut loc în lipsa avocatului, când asistența juridică a inculpatului era obligatorie potrivit legii, art. 90 din Codul de procedură penală stabilind situațiile în care asistența juridică a suspectului/inculpatului este obligatorie. Prin urmare, ținând seama de fazele procesului penal, o astfel de neregularitate comisă în faza de urmărire penală poate fi invocată în fața camerei preliminare, cea comisă în faza de judecată poate fi invocată în apel și, evident, cea din apel poate fi supusă controlului instanței de judecată cu prilejul soluționării contestației în anulare.

26. Așa fiind, posibilitatea de a redeschide un proces penal definitiv judecat nu este nelimitată, deoarece, potrivit art. 6 referitor la *Dreptul la un proces echitabil* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, coroborat cu art. 2 din Protocolul nr. 7 adițional la Convenție, în materie penală trebuie să existe două grade de jurisdicție. Or, judecata în primă instanță și apelul reprezintă cele două grade de jurisdicție impuse de Convenție. Împrejurarea că legiuitorul a instituit și căi extraordinare de atac, precum contestația în anulare, în limitele acolo prevăzute, nu este de natură a afecta dreptul la un proces echitabil, întrucât acestea pot viza numai încălcări grave ale procedurii, erori de judecată, abuzul de putere, erori vădite în aplicarea dreptului material sau orice alte motive puternice care decurg din interesele justiției (a se vedea Hotărârea din 17 mai 2016, pronunțată în Cauza *Bakrina împotriva Rusiei*, paragraful 18). Așa fiind, nu poate fi primită susținerea autorului excepției, potrivit căreia dispozițiile legale criticate afectează dreptul la un proces echitabil și cu precădere drepturile oricărui acuzat, deoarece acesta a avut posibilitatea în faza camerei preliminare, în faza de judecată la fond și în faza apelului să supună atenției unui judecător presupusele încălcări reclamate. De altfel, textul legal criticat reprezintă o materializare a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2), potrivit cărora „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”, și art. 129 care fac trimitere la „*condițiile legii*” în reglementarea constituțională a căilor de atac.

27. De altfel, asupra unor critici similare s-a pronunțat Curtea Constituțională și cu prilejul soluționării excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 426 lit. a) din Codul de procedură penală, referitor la cazul de contestație în anulare când judecata în apel a avut loc fără citarea legală a unei părți. Cu acel prilej, instanța de contencios constituțional a statuat că hotărârile judecătorești pronunțate în primă instanță, cu excepția celor expres exceptate prin lege, sunt supuse căii de atac a apelului, cale de atac integral devolutivă, ce poate fi invocată pentru orice motive de fapt și de drept. Prin urmare, faptul pronunțării unei hotărâri penale în primă instanță, când judecata a avut loc fără citarea legală a unei părți sau când, deși legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, poate fi invocat ca motiv de apel, instanța de apel fiind obligată să analizeze incidentul procedural anterior arătat. În acest fel, dreptul de acces liber la justiție, dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare al participanților la procesele penale desfășurate conform acestor proceduri sunt asigurate. Totodată, art. 21 alin. (1)—(3) din Constituție garantează dreptul părților de acces liber la justiție, precum și dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, constituind valorificarea explicită a prevederilor art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Dreptul de acces liber la justiție presupune dreptul oricărei persoane de a se adresa instanțelor de judecată pentru apărarea drepturilor și a intereselor sale legitime. Acest drept nu presupune însă accesul la toate căile de atac și la toate categoriile de instanțe, indiferent de obiectul cauzei ce se cere a fi soluționată (a se vedea Decizia nr. 515 din 7 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 11 august 2015, paragrafele 16 și 18).

28. În ce privește criticile de neconstituționalitate extrinseci referitoare la respectarea dispozițiilor constituționale ce reglementează procedura delegării legislative, Curtea constată că, potrivit preambulului ordonanței de urgență și Notei de fundamentare, Guvernul a emis ordonanța de urgență criticată având în vedere împrejurarea că, ulterior intrării în vigoare a

Codului de procedură penală, instanța de contencios constituțional a admis un număr semnificativ de excepții de neconstituționalitate, existând peste 20 de decizii care impuneau de urgență intervenția legiuitorului delegat asupra unor instituții precum participarea procurorului sau a unor părți în procesul penal la unele etape procedurale, procedura acordului de recunoaștere a vinovăției, necesitatea reglementării unor căi de atac, clarificarea unor competențe ale judecătorului de cameră preliminară, principiul oportunității exercitării acțiunii penale, instituția renunțării la urmărirea penală și altele.

29. De asemenea, din perspectiva condiționării interdicției de a adopta ordonanțe de urgență de existența unor consecințe negative asupra drepturilor și libertăților prevăzute de Constituție, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 și cu precădere dispozițiile art. II pct. 109 prin care au fost modificate prevederile art. 426 lit. c)—h) din Codul de procedură penală nu afectează, așa cum s-a arătat, dreptul la un proces echitabil, actul normativ criticat nefiind, așadar, adoptat cu încălcarea prevederilor constituționale ale art. 115 alin. (6).

30. Cu privire la critica de neconstituționalitate raportată la art. 1 din Constituție, Curtea constată că autorul excepției nu a arătat în ce constă contrarietatea reclamată. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că „Sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți” (a se vedea în acest sens și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008, și Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012).

31. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Petrișor Cătălin Catrinoiu în Dosarul nr. 878/33/2016/a1 al Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și în dosarele nr. 1.257/84/2016 și nr. 1.364/84/2016 ale Tribunalului Sălaj — Secția penală și constată că dispozițiile art. II pct. 109 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 18/2016 pentru modificarea și completarea Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, precum și pentru completarea art. 31 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Cluj — Secția penală și de minori și Tribunalului Sălaj — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 28 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AGENȚIA NAȚIONALĂ DE CADASTRU ȘI PUBLICITATE IMOBILIARĂ

ORDIN

privind aprobarea începerii lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, în 3 unități administrativ-teritoriale din județul Ialomița

Având în vedere prevederile art. 11 alin. (1) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 15 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.288/2012, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 3 alin. (13) din Legea cadastrului și a publicității imobiliare nr. 7/1996, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă începerea lucrărilor de înregistrare sistematică a imobilelor, pe sectoare cadastrale, situate pe teritoriul a 3 unități administrativ-teritoriale din județul Ialomița, după cum urmează:

a) unitatea administrativ-teritorială Miloșești — sectoarele cadastrale nr. 1, 5, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20 și 21;

b) unitatea administrativ-teritorială Sălcioara — sectoarele cadastrale nr. 4, 6, 7, 8, 9, 11, 12 și 13;

c) unitatea administrativ-teritorială Stelnică — sectoarele cadastrale nr. 1, 2, 3, 4, 7, 9, 10 și 11.

Art. 2. — Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrările de înregistrare sistematică a imobilelor este prevăzută în anexele nr. 1—3 la prezentul ordin.

Art. 3. — Anexele nr. 1—3*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

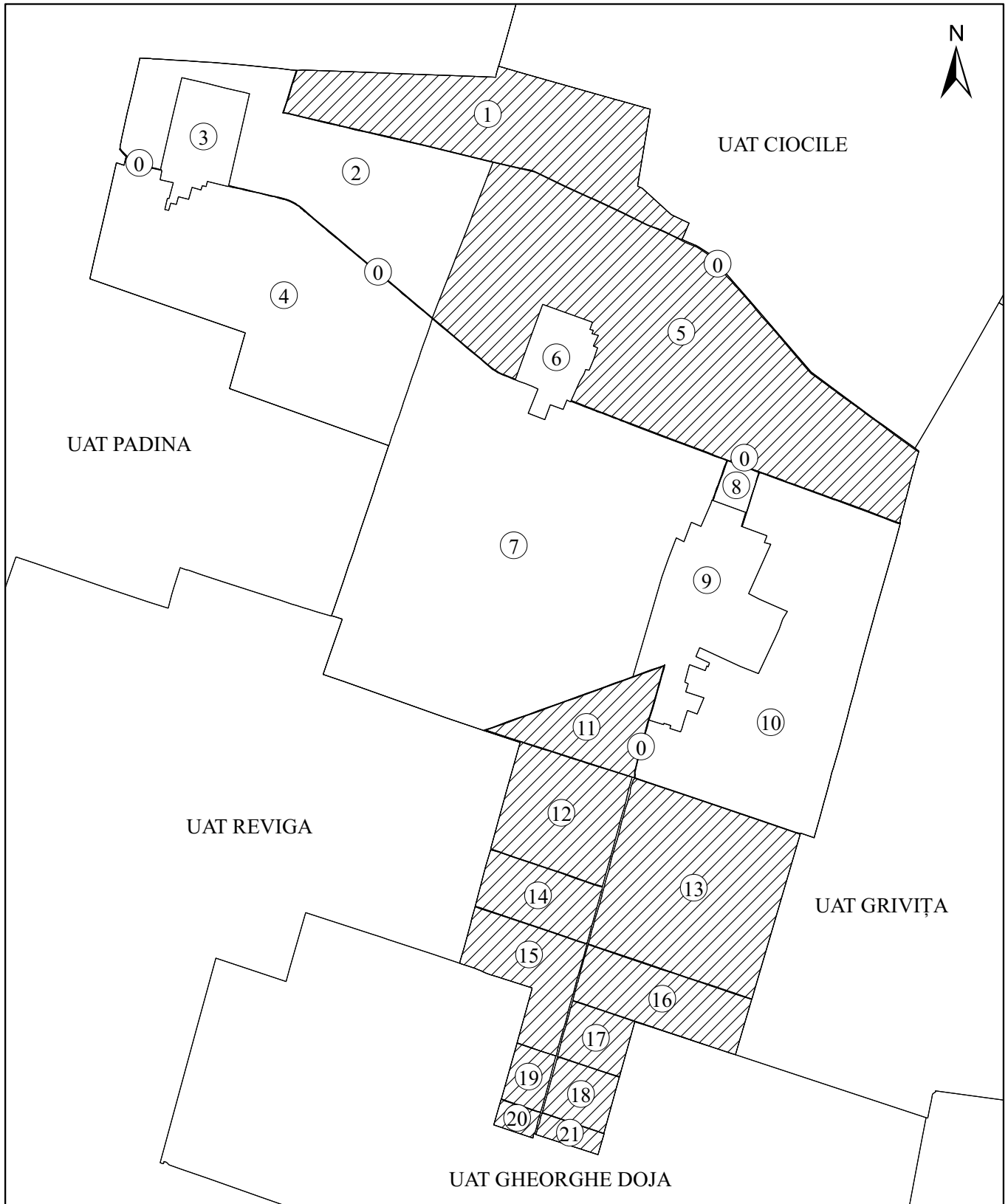
Directorul general al Agenției Naționale de Cadastru și Publicitate Imobiliară,
Radu Codruț Ștefănescu

București, 10 noiembrie 2017.

Nr. 1.442.

*) Anexele nr. 1—3 sunt reproduse în facsimil.

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică
Județ: IALOMIȚA
UAT: MILOȘEȘTI
Sectoare: 1, 5, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: IALOMIȚA

UAT: SĂLCIOARA

Sectoare: 4, 6, 7, 8, 9, 11, 12, 13

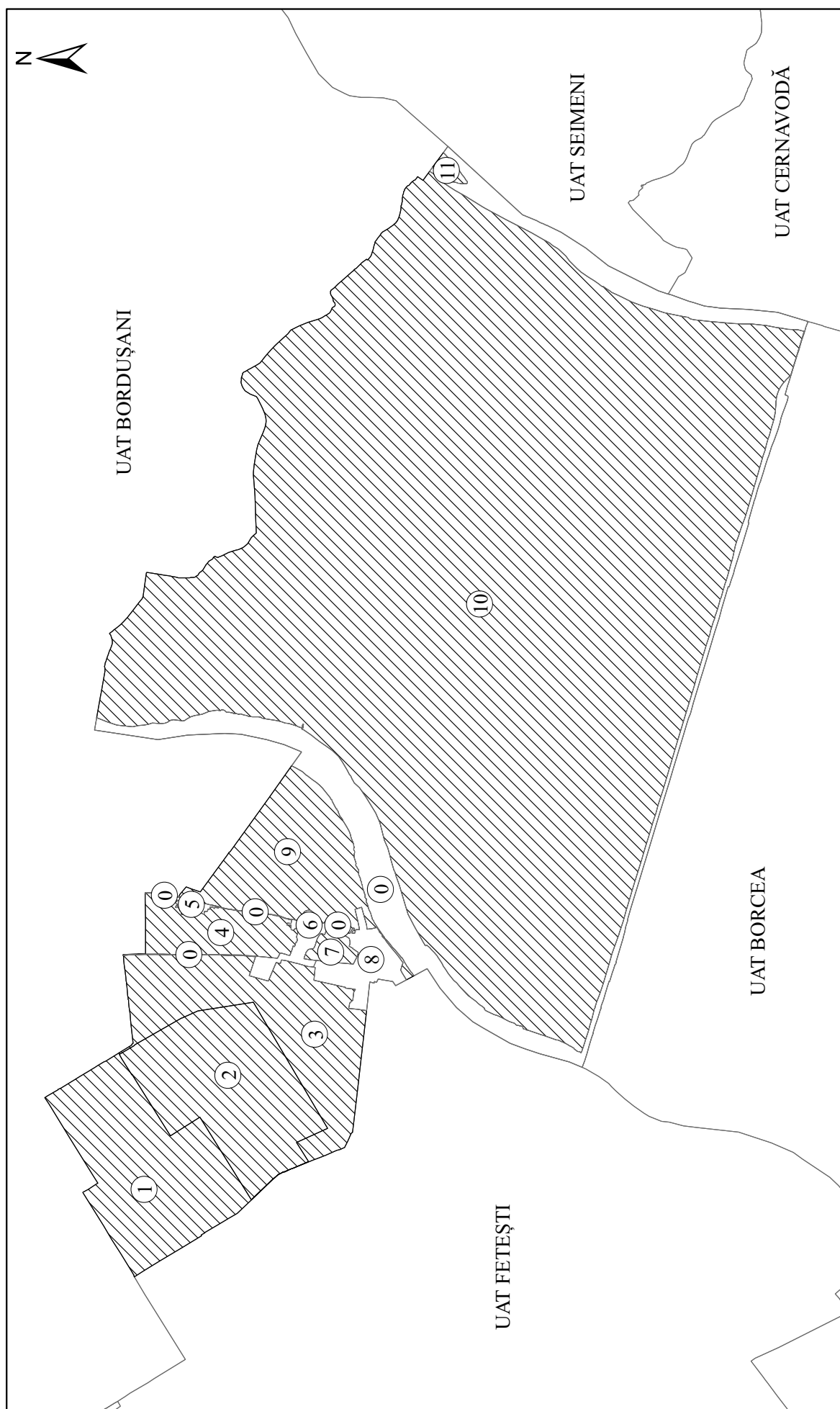

Reprezentarea grafică a sectoarelor cadastrale în care se desfășoară lucrări de înregistrare sistematică

Județ: IALOMIȚA

UAT: STELNICĂ

Sectoare: 1, 2, 3, 4, 7, 9, 10, 11

MINISTERUL MUNCII ȘI JUSTIȚIEI SOCIALE

ORDIN**privind pregătirea profesională specifică în domeniul inspecției sociale, precum și activitatea de supervizare profesională a inspectorilor sociali**

Având în vedere:

— prevederile art. 8 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 82/2016 pentru aprobarea Statutului special al funcției publice specifice de inspector social și pentru modificarea și completarea unor acte normative;

— Referatul privind aprobarea proiectului de ordin de aprobare a normelor metodologice privind pregătirea profesională specifică în domeniul inspecției sociale, precum și activitatea de supervizare profesională a inspectorilor sociali nr. 20.477 din 12.09.2017, elaborat în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență nr. 82/2016 pentru aprobarea Statutului special al funcției publice specifice de inspector social și pentru modificarea și completarea unor acte normative, al Agenției Naționale pentru Plăți și Inspecție Socială,

în temeiul prevederilor art. 17 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 12/2017 privind organizarea și funcționarea Ministerului Muncii și Justiției Sociale,

ministrul muncii și justiției sociale emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Prezentul ordin definește pregătirea profesională specifică în domeniul inspecției sociale, precum și activitatea de supervizare profesională a inspectorilor sociali.

(2) Prezentul ordin se aplică funcționarilor publici numiți în funcția publică specifică de inspector social și respectă dispozițiile prevăzute de Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Ordonanței Guvernului nr. 129/2000 privind formarea profesională a adulților, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 2. — În sensul prezentului ordin, termenii și expresiile de mai jos au următoarea semnificație:

a) *pregătirea profesională specifică în domeniul inspecției sociale* reprezintă activitatea de îndrumare și/sau de supervizare realizată în vederea desfășurării cu profesionalism a misiunilor de inspecție și a activităților de investigare socială și este asigurată de inspectorii sociali;

b) prin *competența profesională în domeniul inspecției sociale* se înțelege capacitatea de a realiza atribuțiile și activitățile profesionale cerute potrivit funcției publice specifice ocupate. Competențele profesionale în funcția specifică de inspector social se dezvoltă prin parcurgerea unui program de formare profesională continuă elaborat de către Agenția Națională pentru Plăți și Inspecție Socială și se testează periodic, de regulă anual, înaintea întocmirii Raportului de evaluare a performanțelor profesionale individuale, sau ori de câte ori situația o impune.

c) prin *vechime în activitatea de inspecție socială* se înțelege perioada în care o persoană a ocupat funcția publică specifică de inspector social, având stabilite prin fișa postului atribuții specifice de control, evaluare, monitorizare și investigare socială;

d) *inspectorul social cu atribuții de îndrumare* este inspectorul social de la nivel central sau teritorial care deține o vechime în inspecția socială de minimum 3 ani, a obținut în ultimii 2 ani la evaluarea anuală calificativul „foarte bine” și oferă inspectorilor sociali aflați în perioada de stagiu explicațiile și recomandările necesare în activitatea de inspecție. Inspectorul social cu atribuții de îndrumare este numit prin decizia directorului general/directorului executiv, după caz, la propunerea șefului/coordonatorului serviciului/biroului/compartimentului de inspecție socială;

e) *inspectorul social cu atribuții de supervizare* este inspectorul social de la nivel central, care are o vechime mai mare de 3 ani în activitatea de inspecție socială, care a obținut în ultimii 3 ani la evaluarea anuală calificativul „foarte bine” și care asigură suport în desfășurarea misiunilor de inspecție și a

activităților de investigare socială prin îndrumare și coordonare legislativă și metodologică;

f) *perioada de stagiu în inspecție socială* reprezintă perioada de pregătire practică și teoretică pentru inspectorii sociali cu o vechime de până la un an în domeniul inspecției sociale. Inspectorul social aflat în perioada de stagiu desfășoară activitățile specifice inspecției sociale, cu excepția activității de evaluare și investigare socială;

g) *programa de formare profesională* reprezintă documentul în baza căruia sunt structurate și asigurate temele adaptate domeniului inspecției sociale.

Art. 3. — Pregătirea profesională specifică în domeniul inspecției sociale are următoarele obiective:

a) cunoașterea, respectarea și aplicarea unitară de către inspectorii sociali a legislației în domeniul protecției sociale, respectiv asistență socială și asigurări sociale;

b) formarea continuă a inspectorilor sociali în desfășurarea activităților de inspecție, respectiv control, evaluare și monitorizare, precum și în activitatea de investigare socială;

c) instruirea inspectorilor sociali în vederea dobândirii unor competențe de analiză și sinteză pentru identificarea de noi soluții în sistemul de protecție socială;

d) asigurarea accesului la alte specializări în vederea obținerii de noi competențe profesionale, după caz.

Art. 4. — (1) Planul de formare profesională în domeniul inspecției sociale cuprinde, în principal, următoarele elemente:

a) tematica și obiectivele specifice programului sunt dobândite de fiecare inspector social care urmează programul;

b) durata pregătirii pentru realizarea obiectivelor propuse;

c) numărul minim și maxim de participanți pentru un ciclu sau o serie de pregătire;

d) formatorii desemnați pentru pregătirea teoretică și practică din rândul inspectorilor sociali supervizori;

e) programa de formare profesională;

f) mijloacele și metodele prin care se asigură transmiterea și asimilarea cunoștințelor și formarea deprinderilor practice necesare în specialitatea de competență pentru care se asigură formarea profesională;

g) dotările, echipamentele și materialele necesare formării profesionale;

h) procedura de evaluare în conformitate cu obiectivele specifice programului de formare profesională.

(2) Planul de formare profesională în domeniul inspecției sociale se stabilește anual și se aprobă prin decizia directorului general putând fi structurată pe module.

Art. 5. — Pregătirea profesională specifică în domeniul inspecției sociale se desfășoară după cum urmează:

a) pentru inspectorii sociali cu vechime în activitatea de inspecție socială de până la un an, aflați în perioada de stagiu în inspecție socială, pregătirea practică și teoretică este asigurată de un inspector social cu atribuții de îndrumare, desemnat din rândul inspectorilor sociali de la nivel central/teritorial; după finalizarea perioadei de stagiu pentru activitatea specifică desfășurată, inspectorul social va fi examinat și notat cu note de la 1 la 10 de către inspectorul social cu atribuții de îndrumare împreună cu șeful serviciului/biroului de inspecție socială de la nivel central/teritorial. În cazul obținerii notei între 1 și 4, inspectorului social i se va prelunge perioada de stagiu până la cel mult 2 ani, cu examinare semestrială, după care vor fi aplicate prevederile Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în materia evaluării performanțelor profesionale;

b) pentru inspectorii sociali care au promovat examenul după perioada de stagiu, cu vechime în activitatea de inspecție socială între un an și 3 ani, pregătirea practică și teoretică este asigurată în continuare de un inspector social cu atribuții de îndrumare, desemnat din rândul inspectorilor sociali de la nivel central/teritorial;

c) pentru inspectorii sociali cu vechime în activitatea de inspecție socială de peste 5 ani, pregătirea practică și teoretică este asigurată de un inspector social cu atribuții de supervizare.

Art. 6. — (1) Activitatea de supervizare profesională se realizează de către inspectorii sociali de la nivel central care sunt numiți prin decizia directorului general, la propunerea directorului direcției de inspecție socială.

(2) Inspectorii sociali care realizează activitatea de supervizare evaluează permanent nevoile de formare ale inspectorilor sociali și propun directorului general, în vederea aprobării, planul anual de formare continuă.

(3) Inspectorii sociali cu atribuții de supervizare pot susține programe de formare sau alte forme de pregătire și perfecționare profesională în domeniul de activitate, dacă au calitatea de formator.

(4) Inspectorii sociali cu atribuții de supervizare beneficiază anual de cel puțin un curs de formare continuă asigurat de instituție, în domeniul supervizării, precum și în domeniul prevenirii și investigării fraudei.

(5) Inspectorii sociali cu atribuții de îndrumare și supervizare pot participa și la schimburi de experiență și bune practici în domeniul inspecției sociale cu instituții sau organisme similare din România sau din orice alt stat.

Art. 7. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul muncii și justiției sociale,
Lia-Olguța Vasilescu

București, 20 octombrie 2017.
Nr. 1.839.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 68

din 2 octombrie 2017

Dosar nr. 1.231/1/2017

Judecător Iulia Cristina Tarcea — președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului —
Judecător Lavinia Curelea — președintele delegat al Secției I civile
Judecător Eugenia Voicheci — președintele Secției a II-a civile
Judecător Ionel Barbă — președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Beatrice Ioana Nestor — judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă — judecător la Secția I civilă
Cristina Petronela Văleanu — judecător la Secția I civilă
Eugenia Pușcașiu — judecător la Secția I civilă
Simona Lala Cristescu — judecător la Secția I civilă
Rodica Zaharia — judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță — judecător la Secția a II-a civilă
Lucia Paulina Brehar — judecător la Secția a II-a civilă
Roxana Popa — judecător la Secția a II-a civilă
Mirela Polițeanu — judecător la Secția a II-a civilă

Rodica Florica Voicu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Claudia Marcela Canacheu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Marin — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.231/1/2017 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile

art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin în vederea dezlegării următoarelor probleme de drept: „Dacă, în sensul dispozițiilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, este admisibilă cererea de completare a dispozitivului deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, iar, în caz afirmativ, care este termenul în care se poate cere completarea acestei decizii și de când curge acest termen”.

După prezentarea referatului cauzei de către magistratul-asistent, constatând că nu sunt chestiuni prealabile de discutat sau excepții de invocat, președintele completului, doamna judecătoarea Iulia Cristina Tarcea, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, a declarat dezbaterile închise, iar completul de judecată a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

1. Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II a civilă, de contencios administrativ și fiscal, prin Încheierea din 6 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 1.862/290/2013*, a dispus, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

2. Cererea de pronunțare a hotărârii prealabile a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la data de 24 aprilie 2017.

II. Temeiul juridic al sesizării

3. Articolul 519 din Codul de procedură civilă stipulează următoarele:

„Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

III. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

4. Art. 444 din Codul de procedură civilă — Completarea hotărârii

„(1) Dacă prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri, iar, în cazul hotărârilor date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare.”

IV. Expunerea succintă a procesului

5. Prin Sentința civilă nr. 293 din 17 februarie 2016, pronunțată de Judecătoria Reșița în Dosarul nr. 1.862/290/2013*, s-a admis acțiunea formulată de A în contradictoriu cu pârâții B și C, a fost obligată pârâta B să plătească reclamantei suma de 9.834,07 lei, cu titlu de preț servicii, la care se adaugă dobânda legală începând cu data de 4 octombrie 2012 până la achitarea integrală a debitului și suma de 2.701,50 lei cu titlu de cheltuieli de judecată și s-a respins cererea de constatare a nulității absolute a procesului-verbal de îndreptare a erorii materiale, emis de către C.

6. Împotriva sentinței anterior menționate a formulat apel pârâțul B, solicitând admiterea acestuia, schimbarea în tot a sentinței apelate în sensul respingerii acțiunii ca neîntemeiate, precum și chematul în garanție D, prin care a cerut admiterea apelului, modificarea sentinței apelate în sensul respingerii cererii principale și, implicit, a cererii de chemare în garanție formulate împotriva sa.

7. Tribunalul Caraș-Severin, prin Decizia civilă nr. 933 din 27 octombrie 2016 în Dosarul nr. 1.862/290/2013*, a admis apelurile formulate de pârâta B, și de chemata în garanție D, a schimbat în parte sentința apelată, a admis cererea de chemare în garanție formulată de pârâta B împotriva chematei în garanție E, a obligat chemata în garanție E să plătească pârâței B suma de 9.834,07 lei, precum și dobânda legală calculată de la data de 4 octombrie 2012 până la achitare, a respins cererea de chemare în garanție formulată de B împotriva chematei în garanție D, a anulat ca netimbrate cererile de chemare în garanție formulate de chematele în garanție F și G, a respins cererea de obligare a chematei în garanție D să plătească pârâței B cheltuieli de judecată la fond, a menținut restul dispozițiilor sentinței și a obligat chemata în garanție E să plătească apelantei-pârâte B suma de 350,52 lei cheltuieli de judecată reprezentând taxa judiciară de timbru în apel.

8. La data de 12 decembrie 2016, apelanta-pârâta B a depus la dosar o cerere de completare a dispozitivului, solicitând admiterea cererii și completarea dispozitivului Deciziei civile nr. 933 din 27 octombrie 2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin în Dosarul nr. 1.862/290/2013* în sensul obligării chematei în garanție E să achite către apelanta-pârâta B cheltuielile de judecată în sumă de 3.706,40 lei datorate de pârâta reclamantei, în fond, precum și suma de 4.053 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată suportate de pârâta pe parcursul procesului în fond.

9. La data de 10 ianuarie 2017, intimata chemată în garanție E a depus la dosar întâmpinare, prin care a invocat excepția tardivității cererii de completare a dispozitivului Deciziei civile nr. 933 din 27 octombrie 2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, susținând că, în conformitate cu dispozițiile 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, termenul pentru formularea acestei cereri este de 15 zile de la pronunțarea deciziei a cărei completare se cere.

10. Apelanta-pârâta B a formulat răspuns la întâmpinare, prin care a solicitat respingerea excepției tardivității cererii de completare a dispozitivului Deciziei civile nr. 933 din 27 octombrie 2016, pronunțată de Tribunalul Caraș-Severin, susținând că termenul în care se poate formula această cerere este de 30 de zile de la comunicare, același termen ca și pentru atacarea soluției din apel.

V. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

11. Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, investit cu soluționarea apelului, a constatat admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

a) de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât, în cauză, intimata chemată în garanție E a invocat excepția tardivității formulării cererii de completare a dispozitivului Deciziei civile nr. 933 din 27 octombrie 2016, pronunțată în apel de Tribunalul Caraș-Severin;

b) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, se constată că, asupra acestei probleme, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

c) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție consultate la data de 6 martie 2017;

d) tribunalul este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată

12. Opiniile judecătorilor instanței sunt neunitare cu privire la admisibilitatea cererii de completare a dispozitivului deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs.

13. Astfel, o opinie este aceea potrivit căreia se poate cere completarea oricărei hotărâri date de o instanță, indiferent dacă este pronunțată în primă instanță, în apel sau în căile extraordinare de atac ori în fond după casarea cu reținere, fiind diferit doar termenul în care se poate formula această cerere. Astfel, art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu exclude de la completare deciziile pronunțate în apel și care nu pot fi atacate cu recurs, ci doar nu precizează expres termenul în care se poate formula această cerere de completare.

În același sens s-a arătat că este și minuta întâlnirii profesionale din data de 18 martie 2016 a Curții de Apel Târgu Mureș, care precizează că, în lipsa unei prevederi exprese care să stabilească aplicarea art. 444 numai la anumite situații, textul legal amintit nu exclude aplicarea acestei proceduri și la deciziile pronunțate în apel. Termenul prevăzut de art. 444 din Codul de procedură civilă nu poate fi privit ca o condiție de admisibilitate a aplicării acestei proceduri doar în cazul anumitor hotărâri judecătorești, ci conduce la concluzia potrivit căreia, în cazul hotărârilor supuse discuției (și anume al deciziilor pronunțate în apel), legiuitorul nu a mai prevăzut un termen pentru formularea cererii întemeiate pe dispozițiile art. 444 din Codul de procedură civilă.

14. Cealaltă orientare este în sensul că cererea de completare a dispozitivului deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, este inadmisibilă atâta vreme cât art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu o prevede expres. Argumentul principal în susținerea acestei opinii este acela că părțile au posibilitatea să solicite revizuirea hotărârii prin care instanța nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut, conform art. 509 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă.

15. Referitor la cea de-a doua problemă supusă analizei Înaltei Curți de Casație și Justiție privind termenul în care se poate cere completarea deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, și de când curge acest termen, s-au conturat opinii divergente.

16. Într-o opinie s-a considerat că cererea de completare a deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, poate fi formulată în termen de 30 de zile de la comunicarea deciziei, având în vedere că art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu prevede niciun termen în acest sens, fiind aplicabil termenul de drept comun pentru formularea apelului și recursului.

17. Cea de-a doua orientare este aceea conform căreia acest termen este de 15 zile de la pronunțarea deciziei a cărei completare se solicită, fiind aplicabile și în acest caz dispozițiile art. 444 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă, chiar dacă acestea fac referire la hotărârile date în căile extraordinare de atac sau în fond după casarea cu reținere, motivat de faptul că decizia pronunțată în apel nu este susceptibilă de a fi atacată cu recurs.

18. De asemenea s-a opinat și în sensul că cererea de completare a deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, poate fi formulată oricând, la fel ca și în situația cererilor de îndreptare eroare materială prevăzute de art. 442 din Codul de procedură civilă, atâta vreme cât legiuitorul nu prevede expres un termen.

19. În concluzie, Tribunalul Caraș-Severin a apreciat că este necesară sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea următoarei probleme de drept:

„Dacă, în sensul dispozițiilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă este admisibilă cererea de completare a dispozitivului deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, iar, în caz afirmativ, care este termenul în care se poate cere completarea acestei decizii și de când curge acest termen”.

20. În jurisprudența sa, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a reținut, în mod constant, că obiectul sesizării îl poate constitui o chestiune de drept dacă, prin consecințele pe care le produce,

interpretarea și aplicarea normei de drept au aptitudinea să determine soluționarea pe fond a cauzei.

21. În speță, această condiție este îndeplinită, deoarece de modul în care ar urma să fie interpretat și aplicat textul de lege depinde soluția pe fond a cererii deduse judecătii, respectiv completarea deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs.

22. Instanța de trimitere nu a exprimat un punct de vedere cu privire la problema de drept care se cere a fi lămurită, însă a exprimat punctele de vedere neunitare ale judecătorilor instanței din care face parte, fiind astfel încălcate dispozițiile prevăzute de art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă privind regularitatea actului de sesizare.

VII. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

23. Cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 444 din Codul de procedură civilă, apelanta-pârâtă B a apreciat că termenul în care se poate formula cererea de completare a dispozitivului este cel de 30 de zile de la comunicarea hotărârii în apel, același termen ca pentru atacarea soluției din apel, susținând că nu sunt incidente dispozițiile celei de-a doua teze a art. 444 din Codul de procedură civilă, deoarece apelul nu este o cale extraordinară de atac și nici nu este vorba despre o rejudecare în fond a cauzei după casare cu trimitere, față de faptul că, în apel, tribunalul a schimbat în parte sentința apelată.

24. Intimata chemată în garanție E, cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 444 din Codul de procedură civilă, a considerat că termenul în care se poate formula cererea de completare a dispozitivului este cel de 15 zile de la pronunțarea hotărârii a cărei completare se cere.

VIII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

25. Cu privire la admisibilitatea cererii de completare a dispozitivului deciziei pronunțate în apel, în sensul dispozițiilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în jurisprudența instanțelor, s-au conturat următoarele puncte de vedere:

— într-o opinie majoritară s-a apreciat că partea are deschisă posibilitatea de a cere completarea hotărârii conform art. 444 din Codul de procedură civilă și în cazul hotărârii definitive a instanței de apel, care nu poate fi atacată cu recurs.

Argumentele principale ale acestui punct de vedere au fost bazate pe împrejurarea că legea nu interzice expres formularea cererii și că, de vreme ce și hotărârea definitivă a instanței de recurs poate fi completată, nu există argumente pentru a o exclude pe cea a instanței de apel de la această procedură, textul analizat omițând doar prevederea termenului în care cererea poate fi formulată.

Un alt argument exprimat a pornit de la prevederile art. 482 din Codul de procedură civilă, constatându-se că dispozițiile art. 444 din Codul de procedură civilă nu sunt potrivnice față de reglementarea specifică judecătii în apel;

— într-o opinie minoritară s-a considerat că tipul de hotărâre analizată nu este supus procedurii prevăzute de art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cu argumentul că textul nu prevede expres această posibilitate.

S-a arătat că, pentru ipoteza în care instanța de apel a omis a soluționa o cerere cu care a fost investită, partea interesată are la îndemână corectivul cererii de revizuire, respectiv cazul prevăzut de art. 509 alin. (1) pct. 1 din Codul de procedură civilă, *minus petita*.

26. Referitor la termenul în care se poate cere completarea acestei decizii și de când curge acest termen s-au adoptat următoarele opinii:

— 30 de zile, la fel ca în cazul deciziei împotriva căreia recursul ar fi admisibil, de la data comunicării deciziei pronunțate în apel;

— 15 zile de la pronunțare, prin raportare la art. 444 alin. (1) teza ultimă din Codul de procedură civilă;

— oricând, cu respectarea termenului de prescripție a dreptului de valorificare a pretențiilor.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

27. La nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție nu s-a identificat jurisprudență relevantă cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

28. Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la constituționalitatea prevederilor art. 444 alin. (1) teza finală din Codul de procedură civilă, prin Decizia nr. 266 din 10 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 508 din 6 iulie 2016, respingând excepția de neconstituționalitate invocată.

Instanța de contencios constituțional a considerat că stabilirea unui termen care curge de la data pronunțării hotărârii pentru introducerea cererii de completare a acesteia nu contravine dreptului de acces liber la justiție.

Curtea Constituțională a precizat că nu poate fi reținută nici critica referitoare la pretinsa încălcare a principiului egalității ca urmare a faptului că, potrivit prevederilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile din dosarele în care s-au pronunțat hotărâri în căile extraordinare de atac pot să introducă cererea de completare în 15 zile de la momentul pronunțării, spre deosebire de părțile din dosarele în care s-au pronunțat hotărâri supuse apelului sau recursului, care pot promova cererea de completare a dispozitivului în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelor hotărâri, adică în 30 de zile de la comunicare, dacă legea nu dispune altfel. Așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, egalitatea nu semnifică și uniformitate, astfel că, la situații diferite, tratamentul juridic instituit poate fi diferit, în funcție de împrejurările specifice. În cazul de față, distincția dintre cele două ipoteze este dată de caracterul definitiv sau nu al hotărârii pronunțate, ceea ce determină posibilitatea promovării unor căi de atac sau completarea hotărârii ca unică modalitate de remediere a acesteia.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

29. Prin raportul întocmit în cauză, conform art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă, s-a apreciat că sesizarea nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

30. Examinând sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, raportul întocmit de judecătorii-raportori, precum și problema de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

31. În privința obiectului și a condițiilor sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, legiuitorul instituie, în cuprinsul articolului 519 din Codul de procedură civilă, o serie de condiții de admisibilitate, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, respectiv:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

d) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

e) chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

32. Primele trei condiții sunt îndeplinite în cauză, întrucât Tribunalul Caraș-Severin a fost legal investit cu soluționarea unei cereri de completare a dispozitivului unei decizii definitive în apel.

33. Cu privire la ultimele condiții prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă, Înalta Curte de Casație și Justiție constată următoarele:

34. Problema de drept asupra căreia s-a solicitat intervenția instanței supreme este una de procedură, iar de lămurirea acesteia nu depinde soluționarea pe fond a cauzei.

35. Împrejurarea că art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă constituie temei pentru darea soluției finale în cauză nu înseamnă că acest text stă la baza analizei fondului raportului juridic litigios, așa cum impune art. 519 din Codul de procedură civilă. Cum termenii categorici în care s-a exprimat legiuitorul nu permit interpretarea extensivă a sintagmei „de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective”, nu este admisibilă pronunțarea unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu prevederilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

36. Nici cerința ca problema de drept să prezinte caracter de noutate nu este îndeplinită, având în vedere faptul că dispozițiile art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt identice cu cele din vechea reglementare de procedură, respectiv art. 281² alin. 1, conform căruia, „Dacă, prin hotărârea dată instanța a omis să se pronunțe asupra unui capăt de cerere principal sau accesoriu ori asupra unei cereri conexe sau incidentale, se poate cere completarea hotărârii în același termen în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva aceleiași hotărâri, iar, în cazul hotărârilor date în fond după casarea cu reținere, în termen de 15 zile de la pronunțare”.

37. Dispozițiile din Codul de procedură civilă din 1865 au primit o interpretare și aplicare unitară, nefiind identificate hotărâri din cuprinsul cărora să reiasă faptul că o decizie pronunțată în ultimă instanță nu poate fi completată ori că termenul în care cererea de completare a unei asemenea decizii este altul decât cel „în care se poate declara, după caz, apel sau recurs împotriva acelei hotărâri” (Decizia nr. 2.366/2015, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă, Decizia nr. 9/2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, Decizia nr. 1.009/2013, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția I civilă, Decizia nr. 1.790/2012, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția a II-a civilă).

38. În legătură cu condițiile de admisibilitate pentru darea hotărârii prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat, cu valoare de principiu, că „37. Pentru ca mecanismul procedural reglementat prin art. 519 din Codul de procedură civilă să nu fie deturnat de la scopul firesc al unificării practicii judiciare și utilizat pentru tranșarea în concret a aspectelor litigioase aflate pe rolul instanței de trimitere, instanța supremă trebuie chemată să dea chestiunii de drept o rezolvare de principiu. Altfel spus, în sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu procedura pronunțării unei hotărâri prealabile trebuie să fie identificată o problemă de drept care necesită cu pregnanță a fi lămurită, care să prezinte o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu a chestiunii de drept și al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării”.

39. Se constată că, în cazul de față, titularul sesizării solicită interpretarea unor dispoziții legale care nu comportă o reală și serioasă dificultate, de natură a fi dedusă dezlegării în cadrul procedurii hotărârii prealabile.

40. Instanța de sesizare trebuia să efectueze un simplu raționament judiciar, prin citirea articolului a cărui interpretare formează obiectul sesizării, a deciziilor unitare pronunțate în mod constant de către instanța supremă în această materie, chiar dacă acestea vizau dispozițiile conținute de Codul de procedură civilă din 1865, dar și a deciziilor pronunțate de instanța de control constituțional, una dintre acestea fiind reprodusă chiar de către titularul sesizării.

41. De asemenea, în Decizia nr. 52 din 3 iulie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 764 din 26 septembrie 2017, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept menționa că, în raportul întocmit pentru darea unui aviz solicitat Curții de Casație Franceze, în cadrul procedurii instituite prin art. 1.031-1 din Codul de procedură civilă francez, procedură preluată și în

Codul de procedură civilă român în art. 519—521 (raport publicat în Buletinul informativ al Curții de Casație Franceze nr. 777 din 1 martie 2013), s-a arătat, cu privire la faptul că problema de drept trebuie să prezinte o dificultate serioasă, că „o problemă poate să fie nouă și totuși să nu reclame intervenția curții supreme, care nu trebuie să fie considerată un serviciu public de consultanță juridică”, precum și că „dificultatea «serioasă» a problemei de drept ... nu-l scutește pe judecătorul fondului de obligația sa de a judeca. Prin urmare, rămâne atributul exclusiv al instanței solicitante să soluționeze cauza cu judecata căreia a fost investită, aplicând în acest scop mecanismele de interpretare a actelor normative”.

42. Totodată, examinând sesizarea, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept constată că, în cuprinsul acesteia, nu se regăsește punctul de vedere al completului investit cu soluționarea cauzei asupra îndeplinirii condițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, condiție impusă de dispozițiile art. 520 alin. (1) teza a II-a din Codul de procedură civilă.

43. În acest context este de reamintit că, în Decizia nr. 20 din 22 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 588 din 5 august 2015, Înalta Curte de Casație și

Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat că „49. Pentru a se evita abuzul procesual, exprimarea punctului de vedere al instanței de trimitere asupra îndeplinirii condițiilor prevăzute la art. 519 din Codul de procedură civilă trebuie să se facă printr-o motivare temeinică, nu superficială, iar aceasta este o altă condiție de admisibilitate a sesizării”.

44. Pe aceeași linie jurisprudențială se constată că lipsește exprimarea punctului de vedere al instanței de trimitere cu privire la probleme de drept ce se cere a fi lămurită, această lipsă neputând fi complinită prin redarea opiniilor divergente ale judecătorilor din cadrul instanței.

45. În considerarea argumentelor expuse, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept arată că procedura de unificare a practicii judiciare, reglementată de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificată atât timp cât legiuitorul a stabilit, prin condițiile restrictive de admisibilitate, rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai în scopul preîntâmpinării apariției unei jurisprudențe neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei veritabile probleme de drept; în caz contrar, sesizarea nu este admisibilă.

Pentru aceste considerente, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, în temeiul art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Caraș-Severin — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, în Dosarul nr. 1.862/290/2013*, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarelor probleme de drept: „dacă, în sensul dispozițiilor art. 444 alin. (1) din Codul de procedură civilă, este admisibilă cererea de completare a dispozitivului deciziei pronunțate în apel, care nu poate fi atacată cu recurs, iar, în caz afirmativ, care este termenul în care se poate cere completarea acestei decizii și de când curge acest termen”.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 2 octombrie 2017.

p. PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 060598